

Uit een werk van Paul Evdokimov († 1970) •

In de diepten van de menselijke geest.
wordt de vriendschapsband
tussen God en mens gesloten.
De inbreng van de mens,
die ernaar streeft
zich te verheffen boven elke strijd,
drukt zich vooral uit
in de liturgische houding van aanbidding:
Ik sta voor de deur en Ik klop.
Als iemand mijn stem hoort en de deur opent,
zal Ik bij hem binnenkomen
en maaltijd met hem houden
en hij met Mij ^(Ap. 3,20).
Aan het initiatief van God die klopt,
beantwoordt de aandacht van de mens
die helemaal gespannen staat naar dit gebeuren :
luisteren en de deur van zijn hart opendoen,
zich voor zijn gast op de grond werpen
en samen aanliggen aan het feestmaal.

De Vaders hielden er aan,
in hun commentaar op de gelijkenis van de verloren zoon,
de aandacht te vestigen op de beslissing, de daad,
die het handelen van de mens opneemt
binnen het handelen van God :
Toen kwam hij tot nadenken en zei :
... ik ga weer naar mijn vader, ...
hij stond op
en ging dus op weg naar zijn vader ^(Lc. 15,17-20).
Volgens de heilige Cyrillus
is het juist deze beslissing
die van een genodigd mens
een uitverkoren mens maakt.
Dit is precies
de scheppende inspanning van een positieve ascese.
Cassianus haalt een woord aan van abba Mozes :
« Laat ons het bijkomstige
— vasten, waken, eenzaamheid —
altijd onderschikken aan het voornaamste doel :
de zuiverheid van hart,
die bestaat in de liefde.

• Paul Evdokimov, Les ages de la vie spirituelle Paris, DDB 1964, 59-61 **(bij Lc. 15, 1-3 + 11-32)**